

вѣжди него, Славча и всички присѣтствуващи, да узнае мнѣнието имъ по тия въпроси, а най-главно — какъвъ ефектъ е произвелъ върху тѣхъ разказътъ му.

По-нататѣкъ група евреи разискваха нѣщо шумно. Дѣдо Генко ги ядно изгледа и хвърли върху имъ най-люта проклетия.

— Още едно да разпразя — продължи въодушевенъ той — пакъ да си ходимъ: разказвалъ ми го е сватътъ Чоно: той, сиромашътъ, ималъ, при Зеления-букъ, въ планината, нива съ папури. Тѣ тамамъ били завързали. Отива еднажъ-дважъ да обиколи нивата; гледа, въ единия ѝ край къмъ дола омачкани съвсѣмъ папуритѣ, колкото единъ харманъ мѣсто. Явили се сега ортаци на нивата, а по-рано, кога се копало и сѣяло, никой не се обаждалъ. По стѣпките сватътъ позналъ, че мечка е тукъ боравила. Принудилъ се да варди нивата нощѣ. Нѣколко нощи наредъ огънь клалъ, съ газеви тенекии дрънкалъ цѣла нощъ и кучето ужъ все лаяло, — мечката все не иска и да знае: на сутринята нови омачкани папури. Видѣлъ се сватътъ въ чудо. Най-сетнѣ се рѣшилъ да ѝ тегли куршума, пакъ каквото ще да става! — Дѣдо Генко пакъ хвърли побѣдоносенъ погледъ къмъ евреитѣ, които все не прѣставаха да вдигатъ врѣва. — Зима отъ дѣда игумена въ манастиря едно хубаво шишане, съ широки уста, тамамъ за тая работа, отива на нивата, качва се на единъ голѣмъ гурунъ край дола, чактисва шишането и се скрива между клонитѣ. Мръква се. Небето — ясно, тъкмо мѣсечината се появя. Вредъ — мирно, тихо! . . Нѣма джанъ-джинъ! . . По едно-врѣме почва изъ дола да шумоли нѣщо и да пращятъ трънитѣ. Слѣдъ малко до синура на нивата се показва една мечка, колкото едно малко биволче, върви слободно, клати се изтежко, като въ бащиния си дворъ. Влиза въ нивата и почва направо безъ страхъ и срамъ да мачка папуритѣ и да лапа. Отъ страхъ, сватътъ затрепери като листъ: да го усѣти мечката, че е на дървото, може да се качи тамъ, нахѣдѣ ще бѣга тогава? Догдѣ чакалъ да земе на нишанъ мечката, отъ срѣщната страна се задава другъ единъ дивачъ и той бързо, бързо почва да мачка папуритѣ. И